

Goeie Nuus Good News

NOU REEDS 27 JAAR OUD!

GRATIS

**Februarie
2026**

**AANLYN-UITGAWE
ONLINE EDITION**

Posbus 1957
Potchefstroom 2520
Sel: 079 273 4630
www.goodnewsmessage.co.za
Goeie Nuus Koerant -
Good News Newspaper

**TOOLBOX
VIR MANNE**

HOE DIT BEGIN HET

'Toolbox vir Manne' het nie begin as 'n organisasie, 'n program of 'n groot plan nie. Dit het begin met 'n persoonlike reis - 'n reis van gebrokenheid, herstel en die diepe oortuiging dat mans hulp, leiding en veilige ruimtes nodig het om te groei.

Op 'n dag het ek op 'n baie slegte plek in my lewe gekom. Ek was hopeloos, radeloos, doelloos, planloos en geldloos. My lewe het uiteindelik op 'n punt gekom waar alles wat ek opgebou het, begin ineenstort het.

Swak finansiële besluite, besigheidsverliese en skuld het ons gesin in 'n ernstige krisis gedompel. Die spanning het my huwelik tot breekpunt gedruk. Ek het begin vlug - in alkohol, partytjies

en verkeerde verhoudings - alles pogings om pyn, skuld en minderwaardigheid te verdof.

Ek was 'n man sonder rigting, sonder selfwaarde, sonder vrede. Ek het geweet hoe om sterk te lyk, maar nie hoe om heel te wees nie. My huwelik was op die rand van 'n egskeiding, en ek het besef ek staan op die punt om alles te verloor wat werklik saak maak.

Dit was in hierdie donker seisoen dat God begin ingryp het - nie met veroordeling nie, maar met genade. Deur my vrou se radikale ontmoeting met Jesus, vergifnis wat ek nie verdien het nie, en later my eie oorgawe by 'n mannekamp, het my lewe begin draai.

Nie alles het oornag verander nie, maar iets diep binne my het verander: ek het hoop, vrede en 'n nuwe identiteit begin ontdek.

MY GETUIENIS

My getuienis gaan nie oor volmaaktheid nie - dit gaan oor

genade.

Ek moes my mislukkings as man, eggenoot en pa eerlik in die oë kyk. Deur geloof, vergifnis en gehoorsaamheid het God my huwelik herstel, diep emosionele wonde genees en my lewe stap vir stap opgebou.

Ek het geleer dat ware krag nie in beheer of prestasie lê nie, maar in nederigheid, aanspreeklikheid en oorgawe. Hierdie reis het my een belangrike waarheid geleer: "MANS WEET NIE WAT HULLE NIE WEET NIE."

Baie van ons is nooit geleer hoe om emosies, verantwoordelikheid, identiteit en roeping gesond te hanteer nie. 'Toolbox vir Manne' bestaan om saam met mans hierdie pad te stap - sonder oordeel, maar met waarheid.

HOE DIT GEGROEI HET

Wat begin het as informele gesprekke tussen 'n paar mans, het vinnig ontwikkel in klein-groepe en later in naweekkampe. Mans het begin oopmaak, eerlik praat oor hul stryd, en mekaar ondersteun. Die Bediening het organies gegroei - vaders het seuns gebring, vriende het vriende genooi, en mans van verskillende agtergronde het 'n gemeenskaplike pad begin stap.

'Toolbox vir Manne' het gegroei omdat dit regte lewenskewissies aanspreek: identiteit, integriteit, verantwoordelikheid, leierskap, verhoudings en geloof - op 'n praktiese en eerlike manier.

Dit het my 8 jaar geneem om die boek te voltooi in 2020. Ons eerste mannekamp was in September 2021. Tot op hede het ons 22 kampe aangebied in Vanderbijlpark, Bloemfontein, Krugersdorp, Fochville en Zambij. Vierhonderd manne het reeds

Jan Schoonraad

die kursus deurloop.

ONS VISIE

Om doelgerigte manne van karakter en geloof op te rig en toe te rus sodat hulle die lewe se uitdagings in die gesig kan staar en bemaatig sal wees om sukses te behaal. Deur middel van lering, mentorskap, en opregte broederskap vorm ons manne om leiers in hul huise, kerke, en gemeenskap te word, gegrond op hul identiteit en roeping in Christus.

ONS TEMAS

Ons bied lering aan rondom die volgende temas:

- Identiteit
- Outoriteit
- Seën
- Die Huwelik
- Finansies
- Roeping
- Integriteit
- Liefde
- Koninkryk.

WAT ONS TANS DOEN

Vandag is 'Toolbox vir Manne' 'n aktiewe mansbediening met 'n fokus op toerusting vir die lewe.

Ons bied tans:

- 'Toolbox vir Manne' Kampe - intensiewe naweke gefokus op identiteit, genesing, leierskap en roeping.
- Kleingroep-dissipelskap -

Vervolg op p. 3

'Toolbox vir Manne' Fasiliteerders

Die Koringkorrel val in die Grond...

Met die oog op Jesus se kruisdood en opstanding, het Hy die volgende geleer: *"Die uur het gekom dat die Seun van die mens verheerlik moet word. Voorwaar, voorwaar Ek sê vir julle, as die koringkorrel nie in die grond val en sterf nie, bly dit alleen; maar as dit sterf, dra dit veel vrug. Wie sy lewe liefhet, sal dit verloor; maar wie sy lewe haat in hierdie wêreld, sal dit bewaar vir die ewige lewe. As iemand My dien, laat hom My volg; en waar Ek is, daar sal my dienaar ook wees; en as iemand My dien, sal die Vader hom eer"* (Joh. 12:23-26). Jesus is ons volmaakte Voorbeeld, en ons moet Hom volg op die pad van oorgawe, sterwe, en vrugbare impak in ander se lewens.

1. JESUS DIE EERSTE KORINGKORREL

Jesus se kruisdood was naby. Dit sou 'n vreeslike en moeilike tyd wees. Pyn. Verwerping. Isolatie. Hy het egter nie weggeskram daarvan nie. Hy was getrou aan Sy Godgegewe roeping. Wat was Sy lewenstaak? Jesus spreek van die Koringkorrel wat in die grond moet val en sterf, sodat die LEWE in die Koringkorrel kan uitkom en groei en vrug dra vir baie.

Jesus was Self die eerste Koringkorrel. Grieke het gekom en gevra om Jesus te sien. Hy is egter dringend om 'n diep boodskap aan almal te bring: Hy was op die punt om te sterf sodat baie kan lewe. Inderdaad, Hy het gesterf sodat miljoene die kern van die Koringkorrel, die LEWE in Hom, kan beërwe. Jesus moes in Getsémane en op die kruis gebreek word; die omhulsel moes afgeskeur word, sodat Hy die Lig van die wêreld kon wees met Sy Opstanding. Sy dood het werklik lewe vir almal gebring. Geestelike vrug nadat die Koringkorrel gesterf het.

2. ONS IS OOK KORINGKORRELS

Ons as gelowiges en volgelingen van Jesus moet in Sy voetspore loop. Ons moet eers sterf aan ons sondige natuur sodat ons saam met Hom opgewek kan word. Die koringkorrel moet in die grond val en sterf. Daarna sal die nuwe mens opstaan, vrug lewer, en *"baie tot regverdigheid lei"* (Dan. 12:3). In Adam het ons almal gesterwe en het ons 'n sondige natuur beërwe. Ons is egter saam met Christus gekruisig en toe het ons die dood van die sondige natuur ingegaan (Rom. 6:6). Ons het deel gekry aan Sy opstanding. Nou bring ons lewe voort vir baie om ewige saligheid te ontvang.

Ek het die getuigenis gehoor van 'n sendeling wat in 'n afgeleë, ongekerstende land sendingwerk gaan

doen het. Vir jare het hy daar gebly, sonder merkbare sukses, want die hoofman het hom verbied om oor Jesus te praat. Hy het daar gesterf en is begrawe, en toe kom daar 'n mediese sendeling wat hulle kom vertel van Jesus. Terwyl hy praat, spring iemand op en sê: "Ons ken hom! Hy het hier onder ons gewoon!" Die tweede sendeling sê toe, nee, dit kan nie wees nie. Jesus het eeue gelede in 'n ander land gewoon. Maar die eenvoudige mense neem hierdie sendeling toe buite die nederstelling na die begraafplaas en wys hom die graf van die man wat net goed gedoen het aan hulle. Hy het basiese mediese en allerhande maatskaplike dieste sonder vergoeding gelewer.

Watter deurbraak kon die tweede sendeling toe nie maak nie! Hulle het Jesus in die eerste sendeling gesien! En die tweede sendeling kon die saad van die Woord op voorbereide grond saai. Hy kon hulle van Jesus, van die eerste Koringkorrel, vertel. En dit omdat Jesus se getroue volgeling ook 'n koringkorrel geword het wat gesterf het aan homself. Dierbares, sien die mense Jesus in ons? In ons alledaagse bestaan, in ons werksplek en alledaagse omgang met mense - daar waar ons onbaatsugtige dienste in liefde lewer, al is dit hoe gering in ons eie oë?

Jesus plant die saad van die Woord in die harte van elkeen wat in Hom glo. Terwyl die koringkorrel se omhulsel, die "dop", sterf en vergaan, groei die lewe aanhoudend tot wasdom, tot 'n lewende en lewegewende, vrugdraende koringaar. So word ons vrugdraende, lewende voedsel vir ander - as't ware die "brood van die lewe." Want mense wat nie die Bybel lees of genoegsaam lees nie, SIEN die LEWE van Christus IN ons. Al sê ons meeste van die tyd nie 'n woord nie, spreek die daad wat ons in liefde verrig, harder as woorde.

3. OM GEESTELIKE SAAD TE WEES VERG OORGAWE

Alhoewel ons geroep is om vrug te dra, is dit nie altyd maklik nie. Baie dinge kan ons verhinder in ons strewe om geestelik vrugbaar te wees. Ons is baie keer in 'n kokon toegedraai, net soos die harde buitewand die kern van die koringkorrel beskerm van eksterne elemente. In ons tyd van smarte, pyn en lyding tree die Satan toe tot ons verbryseling, met die doel om ons met sy onophoudelike aanslae te vervreem van God, en met die doel om ons te vernietig. Jesus het Self ook gesê: *"Die dief kom net om te steel en te slag en te verwoes, maar Ek het gekom dat julle lewe en oorvloed mag hê"* (Joh. 10:10).

God die Almagtige tree toe tot ons redding en genesing en bevryding.

Ons moet God bid om bevryding van die mure wat ons hart toemaak. Soms is dit onself wat hierdie mure gebou het. Ander kere is dit ander mense wat dit gebou het om ons te isoleer. Hulle verwerp ons of skuif ons opsy. Dit kan selfs Satan met al sy aanslae wees wat dit opgerig het. Dit maak egter nie saak wat die oorsprong hiervan is nie. Pynlik om te sê, maar hierdie mure moet val. Daarna kom bevryding! Dan stuur Jesus jou uit as iemand wat genesing ontvang het om ander te gaan bevry wat in nood verkeer. Jy kan nie hierdie bevryding in eie kragte vermag nie. Jy is slegs Jesus se reflektor, Sy skynende lig wat jy in die wêreld uitdra.

Swaarkry sal daar wees. Geloofstoeitse ook. In hierdie aanhoudende proses van suiwering op ons lewenspad kom God se oproep tot ons as gebroke skepsele. Hy roep ons tot totale oorgawe aan Hom. Dit moet ons elke dag doen. Elke dag opnuut ons kruis opneem en ons opnuut aan Hom toewy. Voordat Hy intensief met elke gelowige kan werk, het Hy ons "toestemming" en samewerking nodig! Want Hy plaas 'n hoë prioriteit op ons vrye wil en samewerking. Hy het ons nie pionne, robotte of willose wesens gemaak nie. En dit vereis gewoonlik 'n groot offer wat Hy van ons vra: "Total commitment." Ons moet bid sonder ophou. Met ons gebreke, tekortkominge en al. Gee net alles daagliks oor aan Hom. Ons groei nog elke dag na volmaaktheid met God se hulp en in die krag van die Heilige Gees. Ons kan bid: "Seën my beste met U allerbeste." So kan ons bruikbaar word in Sy Hand en vrug dra wat vir ander iets kan beteken.

4. OM GEESTELIKE SAAD TE WEES VERG GELOOF EN VOLHARDING

Die Hebreërsskrywer herinner ons: *"Maar die regverdige sal uit die geloof lewe; en as hy hom onttrek, het My siel geen welbehag in hom nie. Maar by ons is daar geen onttrekking tot verderf nie, maar geloof tot behoud van die lewe"* (Hebr. 10:38-39). Ons sal volhard tot die einde toe, en volhard in geloof totdat Jesus kom! Ons sal gelowig volhard om Jesus te volg en vrug in Sy Koninkryk te dra. In 'n Engelse vertaling lees ons *"the righteous shall live (zēsetai)"*. Die Griekse werkwoord is in die Toekomstige Tyd geskryf, en nie in die Teenwoordige Tyd nie. Laasgenoemde sou 'n voortgaande, 'n aanhoudende handeling veronderstel. Tog is hierdie selfde nuanse steeds teenwoordig.

Soos een Griekse Woordeboek dit deurgee: "...not a direct present tense (praesens). However, this future verb represents an ongoing, continuous state of existence." En dit word genoem: "...a 'present reality' of living by faith." Dag vir dag, oomblik vir oomblik leef ons in geloof. Dit is 'n volharding in die geloof, totdat Jesus kom, vir elke gelowige.

Romeine 1:17 lees as volg: *"Want die geregtigheid van God word daarin geopenbaar uit geloof tot geloof, soos geskrywe is: Maar die regverdige sal uit die geloof lewe."* Martin Luther het geglo dat hy voortdurend werke moes doen sodat hy daardeur kon lewe. Maar toe ontdek hy die ware betekenis van Rom. 1:17 - 'n Mens vind nie regverdiging deur voortdurend werke te doen nie, maar deur die ontdekking van genade en daarmee saam die wedergeboorte deur genade. En dan kom die ondersteuning van die Heilige Gees om voortdurend, elke dag, te lewe onder die salwing van die Heilige Gees. Tog, wanneer ons God se genade gesmaak het, loop ons lewe oor van goeie geestelike vrug. Nie meer werke wat ons saligheid verdien nie. Nee, werke wat uit dankbaarheid en uit ons verhouding met Hom vloei. So volhard ons in die geloof in ons wandel met Hom, en so volg daar ewige vrug.

SAMEVATTING

Jesus was die eerste Koringkorrel. Hy het vir ons sonde gesterf, maar weer opgestaan sodat ons die ewige lewe kan smaak. Hy roep ons om te sterf, sodat ons lewens ook vrug kan dra. Dit klink dalk oorweldigend en na 'n baie groot verantwoordelijkheid. Jesaja 41:10 bemoedig ons egter: *"Wees nie bevrees nie, want Ek is met jou; kyk nie angstig rond nie, want Ek is jou God. Ek versterk jou, ook help Ek jou, ook ondersteun Ek jou met My reddende regterhand."* Ons hoef nie vrug in ons eie krag te dra nie! Sy Gees sal ons ondersteun en leer. Hoe dra ek vrug? Laat die Woord gedurig op jou tong lê, oor jou lippe vloei met oorgawe, volharding en geloof, want in die krag van die Woord kom jou uitkoms. Bid die Here vir Lewende Woord wat jy in geloof kan aangryp vir jou eie situasie waarin jy jou bevind. Hy gee mildelik! Bid en bely hierdie Woord net so mildelik! Hoe sterker ons vuuroond van toetsing, hoe sterker God se almag om elkeen van Sy kinders te vorm, te help en uitkoms te gee. Die buitelaag om ons koringkorrel sterf sodat die lewegewende kern kan uitkom. Dán sien ons die wonderwerke van God as Sy Hand op ons rus - wanneer ons gewillige instrumente is om Sy lewe ook met

Die Verhaal Agter 'Toolbox vir Manne'

Vervolg van p. 1
volgehoue groei en aanspreeklikheid.
■ Gemeenskapsbetrokkenheid en uitreik-aksies. Ons fokus is nie net geestelike groei nie, maar volledige lewensverandering: geestelik, emosioneel, verhoudingsgewys en prakties.

WAARHEEN ONS OP PAD IS
Die visie van 'Toolbox vir Manne' is om sterk mans te bou wat sterk gesinne, sterk gemeenskappe en 'n blywende nalatenskap vestig.

Vorentoe beoog ons om:
■ Kampe en opleiding landswyd en na Afrika uit te brei. Ons het reeds 'n kamp in Zambië aan gebied.
■ Gestruktureerde mentorskap-programme te ontwikkel. Ons het reeds opleidings- en dissipel-

skapmateriaal.
■ Die volgende generasie fasiliteerders en leiers toe te rus.
■ Gemeenskapsinisiatiewe deur vennootskappe te versterk. Ons glo: herstel in mans bring herstel in gemeenskappe.

RAAK BETROKKE
Meer inligting oor 'Toolbox vir Manne' is beskikbaar by:
www.toolboxmanne.co.za
Facebook: Toolbox vir Manne

'Toolbox vir Manne' is geregistreer as 'n NPO. Jan Schoonraad het ook gedurende hierdie reis as Pastoor gekwalifiseer (maar die titel word nooit gebruik nie - net ter inligting). 'Toolbox vir Manne' het 'n Direk-sie van sewe mense wat ons verantwoordbaar hou.
- Jan Schoonraad, 082 853 0613.
janf.schoonraad@gmail.com

Bloemfontein 'Toolbox vir Manne' Kamp

KE MANG? GO TLHALOGANYA BOITSHUPO JWA GAGO JWA NNETE (WHO AM I? UNDERSTANDING YOUR TRUE IDENTITY)

DITEMANA
Genesi 1:27: "Modimo wa tlhola motho mo setshwanong sa gagwe; o mo tlodile mo setshwanong sa Modimo; a ba tlhola monna le mosadi."

1 Bakorinthe 2:16: "Gonne, 'Ke mang yo o itseng mogopolo wa Morena gore a ka mo ruta?' Mme rona re na le mogopolo wa ga Keresete."

Bakolose 1:27: "...ba Modimo o ratileng go ba itsise se e leng lohomo lwa kgalalelo ya bosait-siweng joo mo baheitaneng, lo e leng Keresete mo go lona, yo e leng tsholofelo ya kgalalelo."

Ditiro 17:28: "gonne re ntse re na nao, fa re tshela, re tsamaya, re le teng, jaaka le bangwe ba baboki ba lona ba buile ba re: "Kana le rona re losika lwa ona."

DIKAKANYO
Mo loetong lwa gago le Keresete, selo sa botlhokwa go di feta tsotlhe ke go tlhaloganya gore

Modimo o go bona jang. Boitshupo jwa gago ga bo a ikaega ka se o se dirang kgotsa se ba bangwe ba se buang - bo ikaegile ka Yo o go tlhodileng le Yo o tshelang mo teng ga gago.

Akanya ka motaki yo o tsenyang pelo ya gagwe yotlhe mo tironong e ntle ya diatla. Ke kafa Modimo a ikutlwang ka gone ka wena tota. Go nna motho yo o "Tlhodilweng mo Setshwanong sa Modimo" go raya gore o rwele "DNA" ya Gagwe mo moweng wa gago le mo mmeleng wa gago. Ga o kotsi fela; o bopilwe ka boikaelelo, seriti, le tlhwalhwa e ope a ka sekang a e go amoga.

Fa o iteba mo seiponeng, o bona ponatshego ya tiro ya diatla ya Mmopi. O sebopiwa sa Modimo. Ga o selo fela. O ngwana wa Kgosi. Mme Modimo ga a ka a ema fela mo go bopeng mmele wa gago; O fetotse le mowa wa gago wa mo teng. Jaaka modumedi yo mošwa, jaanong o na le "Mogopolo wa ga Keresete."

Se ga se raye gore o itse sengwe le sengwe se Modimo a se itseng, mme se raya gore o na le tsela ya go fitlhelela ponelopele le botlhale jwa Gagwe. Mo boemong jwa go nna motshwarwa wa mekgwa ya bogologolo kgotsa dikakanyo tse di sa siamang, jaanong o ka leba botshelo ka botlhale, boikokobetso, le lorato lwa ga Jesu.

Ga o sa tlole o tlhalosiwa ka nako e e fetileng ya gago, mme o tlhalosiwa ka mofuta wa semodimo o Modimo a o tsenyetseng mo go wena. Bakolose 1:27 ya re: "Keresete mo go lona, e leng tsholofelo ya kgalalelo!"

THAPELO
Rara wa rona yo o kwa Legodimong, ke a Go leboga go bo O ntlhodile mo setshwanong sa Gago le ka mpho ya mogopolo wa ga Keresete. Ke itumelela thata gore tlhwalhwa ya me e tswa mo go Wena, e seng mo lefatsheng leno le mo dikakanyong tsa batho ba bangwe. Nthuse go amogela boitshupo jwa me jwa nnete ka

Johan Zerwick
Sêlê ke 083 458 3837

botlalo. Fa ke sa ikutlwe ke tlhomame kgotsa ke kgobegile mowa, nkgopotse gore ke bopilwe ka mekgwa o o boitshegang le o o gakgamatsang.

Tsamaisa dikakanyo le ditiro tsa me gore ke akanye jaaka Jesu mme ke bontshe lorato lwa Gago mo go mongwe le mongwe yo ke kopanang le ene. Ke a leboga go bo O ntlhodile setshedi se sešwa. Mo leineng la ga Jesu ke a rapela. Amen.

MY HART, NIE NET MY HAND NIE

Ons lees in Sagaria 7 hoe uitgesoekte manne na die profeet Sagaria gestuur is “om die aangesig van die Here te soek.” Hulle het ‘n kwelvraag na die profeet gebring en wou dringend ‘n antwoord hê: “Moet ek in die vyfde maand ween met vas soos ek nou al so baie jare gedoen het?” (v. 3b). Dit klink baie geestelik en bewonderingswaardig dat die mense die Here se wil soek, en dat hulle vas en bid met geween (wat dui op die erns van die saak). Maar die Here sien dieper - Hy sien die hart. Daardie binneste deel wat ons van mense kan verberg en kamoefleer. Alles is duidelik voor Hom: “En daar is geen skepsel onsigbaar voor Hom nie, maar alles is oop en bloot voor die oë van Hom met Wie ons te doen het” (Heb. 4:13). Die Here vra ‘n teenvraag: “As julle, nou sewentig jaar lank, in die vyfde en in die sewende maand gevas en getreur het, het julle toe werklik ter wille van My gevas?” (Sag. 7:5). Hy gaan voort om vir die volk die waarheid te spreek, sonder om doekies om te draai: hulle gewoonte van vas en gebed het verstar in ‘n geestelike ritueel, terwyl die dinge wat die Here werklik vereis het by monde van die vroeë profete, nagelaat is. Dit het dus ‘n vormgodsdien geword, een van dae (“hand”) sonder die regte motiewe (“hart”). Dit is ook ‘n groot waarskuwing vir ons - dat ons ons godsdien vars moet hou met die hulp van die Heilige Gees, en nie moet verval in ‘n stelletjie reëls wat ons moet nakom nie. Maar wat is dit wat die Here van Sy volk, en dus ook van ons vandag nog, vereis?

1. SPREEK ‘N EERLIKE VONNIS UIT

In die eerste plek dui hierdie vereiste op korrekte en eerlike regspraak, wat ‘n hoeksteen van die samelewing is. Ons moet die regstelsel kan vertrou en kan weet dat die waarheid sal seëvier. Sodoende hang ons God se waardes aan en versterk ons ons samelewing. Anders word dit ‘n rampokkerstaat waar kriminele elemente konflikte skep en gebruik tot hulle eie voordeel, en waar hulle nie toerekeningsvatbaar voor die reg is nie. Nie elkeen van ons is ‘n regter nie, maar ons kan verskeie toepassings vind in hierdie opdrag.

Dit kan soms moeilik wees om te bepaal wat presies die regte ding is om te doen. ‘n Saak kan kompleks wees, ‘n grys area, en daar kan baie dimensies daaraan wees; ‘n gesonde kompromie mag dalk vereis word. In sulke tye is dit goed om die Here te raadpleeg en te wag op Sy wysheid. Die bekende leuse, “Wat sou Jesus doen?” mag ons dalk

perspektief gee. Ken Sande skryf in *The Peacemaker* dat dit goed is om terug te staan van ‘n konflik-situasie en die vraag te vra: ‘Hoe kan God in hierdie situasie verheerlik word? Hoe kan ek my broeder of suster dien? Hoe kan ek groei hierdeur?’ Deur hierdie vrae te vra, verskuif ons die doelwit om ons eie reg op te eis en verander ons ons perspektief. Ons vra nie die vrae, ‘Hoe kan ek wen? Hoe kan ek my sin kry? Hoe kan ek bewys hoe verkeerd my teëparty is?’ nie. Meer nog, as ons in ‘n situasie is om ‘n uitspraak te lewer, informeel of selfs as regter of bestuurder of arbiter, moet ons in nederigheid op die Here steun, aangesien Hy die morele Wet-gewer is wat altyd reg laat geskied (en Hy gebruik juis swak mense deur wie Hy werk om Sy wil te laat geskied).

Soms is ons bang om op te staan vir die waarheid. Ons verswyg dit liever om sodoende negatiewe aandag en kritiek te vermy. Ons tree uit vrees eerder as uit liefde op. Maar Paulus herinner ons, “Laat alles wat julle doen, in liefde geskied” (1 Kor. 16:14 DV). Liefde moet vir ons die morele moed gee om reg te doen en reg te spreek, al kan dit tydelik tot ons skade of nadeel wees. God is regverdig en sal dit vir ons ten goede laat meewerk. Charles Stanley was lief om te sê, “Obey God and leave all the consequences to Him.” Indien ons ‘n mandaat van die Here verkry het om ‘n bepaalde onreg aan te spreek, moet ons in Sy krag daarteen opstaan en só verandering bewerkstellig.

Ons moet ook nie omkoopgeskenke aanneem nie. “n Omkoopgeskenk uit die vou van ‘n kleed - ‘n goddelose aanvaar dit om die reg te dwarsboom” (Spr. 17:23 DV). Die Here vereis heilighede en rein hande (Ps. 24:3). So ‘n geskenk hoef nie altyd geld te wees nie - ons reputasie, gewildheid, en begeerte om ander tevrede te stel kan ‘n kragtige negatiewe motivering wees en selfs ‘n afgod word wat ons gedrag bepaal. Ons moet nie die “omkoopgeskenk” van (valse of tydelike) respek aanvaar in ruil vir ons stilte in die aangesig van onreg en so ons waardes kompromiteer nie. Ons moet wegbly van grys areas en baie redenasies, en kies om die eenvoudige waarheid aan te hang en te doen. Ons moet die Here bid om ons die moed van die oortuiging te gee om op die regte tyd te sê wat gesê moet word. En wanneer ons val, moet ons weer opstaan en van nuuts af kies om reg op te tree.

2. BEWYS LIEFDE EN BARMHARTIGHEID

Toe die Fariseërs Jesus kritiseer

omdat Hy tyd saam met onheilige, sondige en veragtelike tollenaars deurbring, het Hy hulle met hul eie wet uitgedaag, “Gaan leer wat beteken, ‘Ek wil barmhartigheid hê en nie offerande nie.’ Ek het immers nie gekom om regverdiges te roep nie, maar sondaars” (Matt. 9:13 DV). Jesus het gekom om sondaars tot bekering te roep, en dit uit liefde en omgee, al het dit ongesproke geestelike reëls en tradisies oortree. Hierdie reëls was gebaseer op ‘n eensydige interpretasie van die wet - dat heilighede afsondering vereis tot só ‘n mate dat medelye in die slag bly. Jesus korrigeer hierdie dwase standpunt by wyse van Sy voorbeeld en Sy woorde.

Op ‘n ander keer het die Fariseërs Jesus se dissipels gekritiseer omdat hulle op ‘n sabbatdag koringare uitvryf (en dus ‘werk’ doen - iets wat nie op die sabbat mag gebeur nie). Jesus het hulle getoon dat Hy die Here van die sabbat is, en gesê, “As julle maar net begryp het wat bedoel word met ‘Ek wil barmhartigheid hê en nie offerande nie,’ sou julle nie hierdie onskuldige mense veroordeel het nie” (Matt. 12:7 DV). Hierdie woorde is ‘n aanhaling van Hosea 6:6, “Want Ek het ‘n behae in liefde en nie in offerande nie, en in kennis van God meer as in brandoffers.” Duidelik stel God die hartsgesindheid meer op prys as die uiterlike handelinge. ‘n Eng interpretasie wat die gees van die wet en dus van God se hart mis, word veroordeel.

Nogeens is daar ‘n struweling tussen Jesus en die godsdienstige Fariseërs. Een van hulle het Hom uitgenooi om by hom te kom eet. Maar hierdie Fariseër verwonder hom dat Jesus Hom nie eers ritueel gewas het voordat Hy vir ete aangesit het nie. Die klem was dus op geykte rituele en die verwagting dat alle ‘geestelike’ mense dit sou navolg. Jesus bestraf hom sterk, “Maar ellende wag vir julle, Fariseërs, want julle gee tiendes van kruisement en wynruit en elke soort kruie, maar verontagsaam die geregtigheid en die liefde vir God. Juis hierdie dinge moet ‘n mens doen en die ander nie nalaat nie” (Luk. 11:42 NV). Ons mag dalk verbaas wees oor Jesus se hewige reaksie, maar Hy sien die hart raak. Hier sien ons dat dit nie verkeerd is om goeie gewoontes en selfs goeie godsdienstige reëls na te kom nie. Maar dit kan nooit ‘n doel op sigself word nie. ‘n Maatstaf waaraan ons onself meet en ons dan op die skouer klop nie. ‘n Rede om op ander neer te sien nie. God verag geestelike hoogmoed, maar gee genade aan die nederige (1 Pet. 5:5). Ons moet weer eens nie “major in the minors” nie, maar

die klem moet op die regte dinge val, soos wat God ons in Sy Woord leer. Laat ons dus die wil van die Here najaag en in liefde en barmhartigheid optree. Hy is liefde (1 Joh. 4:8) en wil hê dat ons soos Hy moet optree (Matt. 5:48), sonder om te verval in ‘n lysie reëls net om te kan sê dat ons nou klaar is met ons godsdienstige taak. Ons is nooit “klaar” nie. Ons moet ook nie ons godsdien as ‘n blote taak sien nie, omdat ons in ‘n voortdurende verhouding met Hom staan, waaruit ons goeie liefdesdade vir Hom vloei, en dit behoort ‘n onophoudelike en standhoudende fontein van motivering vir goeie dae te wees.

3. MOENIE DIE SWAKKES VERDRUK NIE

Dit is maklik om, as jy sterk is, mense uit jou pad te vee tot jou eie voordeel. Of om mense te ignoreer wat jou tyd sal opneem. Net nie gepla te wil wees met ander se nood nie (en natuurlik is daar grense wat ‘n mens soms moet stel, so daar is ‘n balans). Maar wat as die bordjies verhang word en die situasie totaal en al omdraai? As ek die een in nood word wat dringend iemand se hulp benodig? Dit is dalk ‘n goeie perspektief om in gedagte te hou wanneer ons ander in nood sien. Meer nog, ons kan met dankbaarheid dink aan hoe baie seëninge ons van die Vader ontvang het - gesondheid, ‘n werk, huis, vervoer, familie, vriende - en dit dan in ons hart vind om ‘n ander te help. Meer nog, Jakobus leer ons dat ons geloof moet oorgaan in dae. Sy voorbeeld is ‘n uitdagende een: “As daar nou ‘n broeder of suster naak is en aan die daaglikse voedsel gebrek het, en een uit julle sou vir hulle sê: ‘Gaan heen in vrede, word warm, word versadig,’ maar julle gee hulle nie wat vir die liggaam nodig is nie - wat baat dit? Net so is ook die geloof, as dit geen werke het nie, in sigself dood” (Jak. 2:15-17 OV).

In die Bergpredikasie leer Jesus ons, “Salig is die barmhartiges, want aan hulle sal barmhartigheid bewys word” (Matt. 5:7 OV). Barclay lewer as volg kommentaar: die Griekse woord vir ‘barmhartigheid’ is *eleemon*, en dit gryp terug na die Hebreeuse woord *chesedh*. Hierdie woord is haas onvertaalbaar en bevat die betekenis dat ‘n mens genade aan ‘n ander bewys deurdat jy in die ander se skoene gaan staan, dinge met sy of haar oë sien, hulle gedagtes bedink en hulle gevoelens ervaar. Dit is dus baie meer as ‘n emosionele jammerhartigheid; dit is ‘n simpatie wat gepaardgaan met identifisering met daardie persoon. Terloops,

Vervolg op p. 5

MY HART, NIE NET MY HAND NIE

Vervolg van p. 4

simpatie het sy oorsprong van *syn* = met en *paschein* = swaarkry. Dus beteken simpatie letterlik om saam met ‘n ander swaar te kry. Dit is presies wat Jesus vir ons gedoen het deurdat Hy mens geword het en sodoende met ons swakheid en sonde geïdentifiseer het. Barclay sluit af met ‘n vrye vertaling van hierdie vers, “O the bliss of the man who gets right inside other people, until he can see with their eyes, think with their thoughts, feel with their feelings, for he who does that will find others do the same for him, and will know that that is what God in Jesus Christ has done!”

Dit kan verder ‘n groot versoeking wees om ‘n saak te plooi tot ons voordeel, vanuit ‘n magsposisie. Magsmisbruik. Nepotisme. Konflikt van belange. Sodoende weerhou ons die reg van minderes en onbeskermdes en maak ons die speelveld ongelyk. Dit kan in vele lewensituasies en -strukture gebeur: ouer-kind, bestuurder-werker, onderwyser-leerling, senior-junior, bejaarde-jongeling, ens. Die Here leer ons in Maleagi, waar Hy met die priesters praat, maar by implikasie ook met ons, “*My verbond met hom was die lewe en die vrede; en Ek het dié aan hom gegee tot vrees; en hy het My gevrees en vir My Naam gebewe. Betroubare regsleer was in sy mond, en onreg is op sy lippe nie gevind nie; in vrede en*

opregtheid het hy met My gewandel, en baie mense het hy van ongeregtigheid teruggebring. Want die lippe van ‘n priester moet kennis bewaar, en uit sy mond word onderrig gesoek, want hy is ‘n boodskap-per van die Here van die leër-skare” (Mal. 2:5-7 DV).

4. MOENIE KWAAD TEEN ANDER BEDINK NIE

Soms word ons onregmatig en onregverdig verdruk of verrai. Mense kan dit doelbewus of ondoelbewus doen. Soms is dit ons naastes wat ons die seerste maak. Dan loop ons met bitterheid en koester ‘n wrok. Ons dink hoe ons so iemand sal ‘terugkry’. Die Woord leer ons egter om ander te vergewe en alle wrokkigheid te laat gaan. Jesus leer ons in die Onse Vader om te bid, “*en vergeef ons ons skulde, soos ons ook ons skuldenaars vergewe*” (Matt. 6:12). Op die kruis bid ons Verlosser, “*Vader, vergeef hulle, want hulle weet nie wat hulle doen nie*” (Luk. 23:34 OV).

Wrokkigheid en bitterheid word ‘n gif wat onself vernietig. Dit doen ons gewoonlik meer skade as vir die voorwerp van ons haat. Sonder om onreg onder die mat in te vee, word ons aangemoedig om die oordeel en wraak aan die Here oor te laat (Rom. 12:19) en Hom te vertrou om met ons teëparty te handel. Vergifnis is dus ‘n gawe aan onself, en ons word hierdie geroep sodat ons Jesus se Voor-

beeld kan navolg en ‘n voorbeeld vir ander kan wees.

Wat ‘n transformasie is dit nie wanneer ons beskuldigings verruil vir gebede, skimptaal vir goeie wense, woede vir nederige meegevoel, en haat vir liefde nie! Dit is die hart van die Evangelie, en dit moet ook elke dag in ons lewe vergestalt. Die Here is gereed om ons daarin te ondersteun, maar ons moet die besluit maak om ons los te maak van woede en Hom te vertrou om alles ten goede te laat meewerk (Rom. 8:28).

SLOTSOM: MOENIE JOU HART VERHARD NIE

Toe die volk vir die Here kom vra of hulle (nou al weer) moet vas, het Hy vir hulle kernwaarhede gebring van wat Hy eintlik van hulle verwag. Hy het Sy wil duidelik aan hulle (en aan ons) geopenbaar. In sover ons hoor, luister, en doen, kan God aan ons dieper waarhede openbaar en ons met groter opdragte in Sy koninkryk vertrou. Maar as ons voortgaan om eiesinnig te wees en nie te luister nie, vereelt ons harte. Die volk het hulle hart so hard soos ‘n diamant gemaak om nie die wet te verneem en te gehoorsaam nie. Hulle was opstandig. Die Here het deur Sy Gees gespreek (v.12), maar dit bly hulle/ons verantwoordelikheid om te reageer. Hy dwing niemand nie. Hy roep en moedig aan, maar laat die keuse aan ons oor.

Ons lees dat daar ‘n groot toorn by die Here opgevlam het, omdat die mense die waarheid keer op keer gehoor het, maar nie wou luister en dit gehoorsaam nie (Sag. 7:12). Dit help nie om later te kom vra wat die Here se wil nou eintlik is nie. Begin by Sy geopenbaarde wil in Sy woord, en luister na jou gewete. Daar is reeds so baie om te doen, en dit is alles goeie dinge. Soos wat ons dan op die pad vorder, sal die Here ons al hoe fyner lei en insig gee. Maar as ‘n mens nie eers by die basiese wil begin nie, maak dit nie sin om (veral as daar moeilikheid of moegheid of moedeloosheid intree) skielik die Here se aangesig te wil soek nie. Hy is genadig en laat Hom vind, al roep ons in ons nood. Maar dit is soveel beter om ‘n lewende verhouding met Hom te bou en in stand te hou, dan kan ons met Hom praat in goeie en slegte tye. En ons doen dit deur tyd met Hom te spandeer, in Sy Woord en in vas en gebed; dan sal daar tweerigting-kommunikasie wees. Laat ons dan fokus, nie soseer op die godsdienstige handeling of formules of stelle reëls of rituele nie, maar op ‘n liefdevolle hart en ‘n liefdevolle verhouding met God. God het die liefde in ons harte uitgestort deur Sy Gees wat Hy aan ons gegee het (Rom. 5:5). Laat ons daarvolgens optree, want God verkies liefde bo offerande.

© C Venter

Duursame Skoonheid ...

August Renoir, een van die grootste Franse impressionistiese skilders, het in die laaste jare van sy lewe geweldig pyn verduur as gevolg van artritis. Hy was so te sê verlam en kon aan die einde nooit meer sy huis verlaat nie. In dié tyd het sy groot vriend en vertroueling, medeskilder Henri Matisse, hom daaglik besoek.

Matisse was byna dertig jaar jonger as Renoir, maar het die grootste bewondering vir sy kuns gehad. Dag vir dag het hy kom kyk hoe die ouer man skilder. Want al moes hy met elke kwasveeg die ergste denkbare pyn verduur, het Renoir nooit ophou werk nie.

Een dag, twee jaar voor Renoir se dood, kyk Matisse weer hoe Renoir op sy tande byt terwyl hy sukkelend die kwas na die palet bring. Toe bars hy uit: "My aarde,

August, hoekom hou jy aan en aan met skilder? Dis nou al veertien jaar dat jy só teen die pyn veg met elke beweging van die kwas... Jy kan mos nou maar ophou."

Renoir het opgekyk van "The bathers", wat een van sy beroemdste skilderye sou word, en eenvoudig gesê: "Die pyn gaan verby, Henri, maar die skoonheid bly."

"Ek het gevind dat die mens dikwels in die mees desperate situasies tot die grootste innerlike skoonheid of die skepping van die mooiste kuns in staat is - baie soos 'n pêrel wat uit die pyn van die oester gevorm word."

- BOB GELDOF

Uit: Stories vir die Lewe Omnibus, 'n Boek oor Lewenswaardes, Piet Naudé, 2002, Lux Verbi.BM

Speak Responsibly

"Be watchful, stand firm in the faith, act like men, be strong. Let all that you do be done in love" (1 Corinthians 16:13-14).

Whether it's two of us or twelve of us or more, when we gather in Christian community, we're to speak truth to one another, truth motivated by love (Ephesians 4:15). Truth in love - it sounds simple, actually... straightforward. And sometimes it is. Many times, though, it's anything but simple or straightforward. And, in those times, we men don't typically fare too well. I mean, the mess and complexity of life can make speaking truth in love daunting and uncomfortable - for example, when it requires we challenge a brother or admonish him; when it requires we call out a brother or call him back from sin. So it's a rare group of men indeed who are willing to speak truth in love even when it's hard. We've got to be that kind of men.

For us to be that kind, though, we must first be another kind: men who take time to know one another. You see, except in a few cases, it's irresponsible to "speak truth" to any man without knowing his story. We're one body, all following our King, Jesus Christ, but we're also all different, with different designs, different functions, different experiences (Romans 12:4-5). For community to work, for truth to flow properly, we must understand and appreciate each other. And we begin by telling our stories. If we don't begin there, we're likely to damage community and to do damage to each other - like when we give advice and try to "fix" a person, or a situation we don't fully understand.

- Gather Ministries

LOSING SALTINESS

“Everyone will be salted with fire. Salt is good, but if it loses its saltiness, how can you make it salty again? Have salt among yourselves, and be at peace with each other” (Mark 9:49-50).

I once shared an apartment with an avid fan of the now-defunct BBC show *Top Gear*. In one memorable episode, presenters Hammond, Clarkson, and May decided that liaising with manufacturers to test drive cars designed for the average person would be far too dull. To spice things up, they joined a precursor to today’s Uber: a taxi-like service where instead of sending a cab, a driver would arrive to take you home in your own car. It was the perfect loophole: they could test-drive everyday vehicles for free.

Each presenter registered as a driver, equipped with a hidden camera. Before picking up their first customers, they agreed on a set of code words. After all, you couldn’t very well drive someone home and say, “Dear viewers, I’m currently chauffeuring John in his car, and the handling is absolutely ghastly.”

One code word stuck with me: Hammond said he’d use “salty” to mean something was bad. For example, “*The handling of the car is a bit... salty.*”

In casual language, “salty” often means bitter, annoyed, or upset - usually over something minor. It’s ironic, really, that the word used to describe bitterness is derived from something that, in my mind, has always been good.

In this piece, I want to explore the origins and uses of one of humanity’s oldest and most essential minerals. Then I’ll share my own revelation about saltiness, what it means to lose it, and take a brief tour through its symbolism in the Bible.

SOLNITSATA

Depending on the source, the earliest records of salt production suggest it began independently in Asia and Europe during the 6th millennium B.C., specifically in China and Romania.

Among these ancient sites, Solnitsata in Bulgaria holds the distinction of being the earliest known town in Europe, with archaeological estimates placing its origins around 5000 B.C. More than just a settlement, Solnitsata is one of the oldest recorded centres of salt production. It’s very name derived from the word for “salt.” Here, salt wasn’t merely a seasoning; it was the foundation of economy, survival, and perma-

nence.

But what’s the big deal? After all, 71% of the Earth’s surface is covered in saltwater. Can salt really be that valuable?

SALARY

The word “salary” has its origins in the Latin word “salarium”, which was a payment made to Roman soldiers in addition to their regular wages. Remarkably, this payment was originally given in the form of salt. In a time when preservation meant survival, salt was not just seasoning, it was currency.

The term “salarium” was a combination of the words “sal,” meaning salt, and “arius,” meaning pertaining to. So yes, salt was valuable. It still is. A vital part of our diet, our biology, and our history. But how useful is it, really?

PRESERVATION

Salt was among humanity’s earliest tools for preservation. The ability to gather or hunt food, then make it last, allowed our ancestors to shift their focus from constant foraging to other pursuits. This was especially vital when it came to preserving protein-rich meat, a cornerstone of early human nutrition.

In South Africa, we still honour this tradition through droëwors and biltong, air-dried delicacies often made from game. These snacks have become cultural icons, typically enjoyed during sports events or as light fare at social gatherings.

Along the coast, some communities still dry fish. A practice not universally loved, but undeniably practical for extending the life of food. Salt, then, is more than flavour. It is foresight. It is the quiet guardian of abundance, allowing what is gathered to endure.

OK, valuable and useful. Is it spiritual?

EPIPHANY

As a toddler, we would travel to the coast of what was then South West Africa, now Namibia after gaining independence. Namibia’s coastline is home to the world’s oldest desert: the Namib.

Back then, the roads between smaller coastal settlements were made of dirt or gravel, reinforced with salt to withstand the shifting desert sands. So, when I first heard Jesus’s words from the Sermon on the Mount, they didn’t make sense to me: “*You are the salt of the earth. But if the salt*

loses its saltiness, how can it be made salty again? It is no longer good for anything, except to be thrown out and trampled underfoot” (Matthew 5:13 NIV).

Not good for anything? I thought, “But that’s exactly what you do with salt. Use it to build roads and trample on it. Why not use saltless salt for construction?” It seemed practical, even poetic. For years, it just didn’t make sense to me... until one Sunday.

Our minister shared a family sermon that changed everything. She gathered the children around and handed out bags of popcorn. Noisy, delightful, and full of anticipation.

But as they took their first bites, the room fell quiet. One brave little voice finally spoke up: “Yuck! This popcorn is tasteless!” She smiled and started handing out condiments, particularly salt to the little rugrats.

Then she proceeded, “That’s what Jesus is saying here in the Gospel of Matthew. The world is unsalted. It’s ‘yuck’. We, as believers, are meant to be the salt of the world.” And just like that, it clicked. As an adult, I finally understood what Jesus really meant.

Let’s close with the symbolism of salt in the Bible.

SALT AND THE SACRED THREAD

The original Greek word *halas* translates as salt. But figuratively, it speaks volumes. Evoking the

way God preserves and seasons the life of a believer. As we grow in loving the Lord with all our heart, soul, mind, and strength, in how we relate to others and even ourselves; this divine seasoning enhances us. Just as salt enhances the flavour of food.

As we’ve seen, salt is more than mineral. It’s metaphor. It’s memory.

There are over forty mentions of salt in the Bible. Did you know that three of them refer to a “covenant of salt”? In Numbers 18:19, this phrase signifies the enduring nature of God’s promises, a covenant not easily broken. Try to take the salt out of cured food... Salt, in this context, becomes a symbol of loyalty, permanence, and sacred relationship between God and His people, and between people themselves.

That should suffice, I don’t want to overdo it. I’ll leave the rest for you to discover regarding salt in Scripture. Enjoy the journey, fellow wanderer. Salute!

-Nico Hougaard
<https://amethystscribe.substack.com/p/losing-saltiness>

Let us “be the salt of the world” this week, trusting the Lord to award us with and help us seize opportunities where we can bring life-giving flavour to difficult or bland environments, act and speak in good taste, preserve and uphold good values, speak out against moral decay, and add divine worth to people’s lives.
- Editor

Hendrik van Graan

Susana van Graan

OPTOMETRISTS / OOGKUNDIGES

PETER MOKABALAAN 3 (VAN RIEBEECKSTRAAT 3)

Tel: (018) 294 7666 • Tel: (018) 294 7111

B. Optom: F.O.A. (S.A.) • Praktyknr./Practice No. 7027060

W.S.J.D. - 'n Vraag wat die Christenlewe Vorm

Daar is oomblikke in die Christenlewe wanneer groei nie kom deur iets nuuts te leer nie, maar deur terug te keer na iets eenvoudigs en dit dan dieper uit te leef. Vier bekende letters dra al vir geslagte daardie soort stil krag: W.S.J.D. - **Wat sou Jesus doen?**

Vir baie bring hierdie frase herinneringe aan armbande of jeug-groepe. Maar agter die welbekende frase lê 'n dieper dissipelskapvraag. 'n Vraag wat die Skrif self gelowiges oproep om keer op keer hulself af te vra.

LOOP SOOS JESUS GELOOP HET

Die apostel Johannes skryf met treffende helderheid: *"As ons sê ons behoort aan Hom, moet ons die voorbeeld van Christus volg"* (1 Johannes 2:6 AFR20). Geloof, volgens Johannes, word nie slegs deur woorde bewys nie. Om aan Christus te behoort, is om te loop soos Hy geloop het en om ons lewens volgens Sy voorbeeld te rig.

Jesus Self het gesê, *"Volg My"* (Matteus 4:19). Daardie twee woorde was nie 'n uitnodiging tot bewondering nie, maar tot navolging. Om Jesus te volg beteken om Sy weë te leer, Sy houding teenoor God en ander aan te neem, en toe te laat dat Sy lewe ons eie vorm.

'N VRAAG GEGROND IN DIE SKRIF

Alhoewel die moderne frase W.S.J.D. gewild geword het deur Charles Sheldon se 1896-roman *'In His Steps'*, is die beginsel deeglik Bybels. Sheldon se verhaal volg 'n predikant wat sy gemeente uitdaag tot 'n eenvoudige verbintenis: om vir een jaar lank *"Wat sou Jesus doen?"* te vra voor elke besluit. Die resultate was transformerend maar ongemaaklik. 'n Koerantredakteur weier om winsgewende en sensasionele inhoud te publiseer. 'n Sakevrou gebruik haar talent om die armes te help. 'n Sangeres laat vaar 'n belowende loopbaan om in armer gemeenskappe te dien.

Die boek het meer as 50 miljoen kopieë verkoop en 'n beweging aangewakker wat vandag nog voortduur. Maar Sheldon het nie iets nuuts uitgevind nie, hy het iets ouderwets herwin.

Paulus het gelowiges aangespoor: *"Volg my voorbeeld soos ek Christus navolg"* (1 Korintiërs 11:1). En weer: *"Julle moet dieselfde gesindheid hê as wat Christus Jesus gehad het"* (Filipense 2:5). Christelike dissipelskap het nog altyd oor belyning gegaan. Om ons houdings, keuses en dade in harmonie met die lewe van Christus te bring.

W.S.J.D. gee eenvoudig taal aan daardie steedsgeldende roeping.

DIE HEILIGE TERUGHOUDING

Een van die kragtige invloede van hierdie vraag is dat dit ons uitnooi om te wag. Die Skrif verbind dikwels wysheid met terughouding, selfbeheersing en besinning: *"Wees gou om te luister, stadig om te praat en stadig om kwaad te word"* (Jakobus 1:19). In 'n wêreld wat onmiddellike reaksie beloon, is die dissipline van terughouding teen-kultureel en diep geestelik. Swyg. Voor ons woorde sê wat ons nie kan terugneem nie. Voor ons in woede of vrees reageer. Voor ons gerief bo gehoorsaamheid kies.

Die vraag *"Wat sou Jesus doen?"* skep ruimte vir die Gees om te met ons te praat en vir die Skrif om ons reaksie te vorm.

WANNEER DIE WEG VAN JESUS ONS IETS KOS

Om W.S.J.D. eerlik te vra kan ongemaaklik wees, want die antwoord is nie altyd maklik nie. Jesus het geleer: *"Julle moet julle vyande liefhê en bid vir dié wat julle vervolg"* (Matteus 5:44). Hy het selfbeheersing gemodelleer toe Hy uitgetart is (1 Petrus 2:23), deernis teenoor die verworpenes (Markus 1:40-41), en gehoorsaamheid selfs wanneer dit tot lyding gelei het (Lukas 22:42).

Om Sy voorbeeld te volg mag nederighied in plaas van trots vereis, vergifnis in plaas van vergelding, waarheid in plaas van goedkeuring. Tog herinner die Skrif ons: *"Wie My dissipel wil wees, moet homself verloën en elke dag sy kruis opneem en My volg"* (Lukas 9:23).

Die W.S.J.D.-vraag belowe nie gemak nie, dit roep ons tot getrouheid. Dit kos 'n prys, maar dit help ons om die essensie van die Christelike lewe te bereik.

'N PERSOONLIKE PRAKTYK VOOR 'N OPENBARE EEN

Dit is belangrik om te onthou dat W.S.J.D. eerstens 'n vraag vir die hart is, nie 'n instrument om ander mee te veroordeel nie. Jesus het gewaarsku teen 'n fokus op ander terwyl ons ons eie gehoorsaamheid verwaarloos: *"Haal eers die balk uit jou eie oog"* (Matteus 7:5).

Die vraag moet by my begin. Hoe sal ek praat? Hoe sal ek reageer? Hoe sal ek liefhê?

Wanneer ek hierdie vraag in nederigheid vra, word W.S.J.D. 'n middel van genade eerder as veroordeling. 'n Sagmoedige

aanspooring tot Christelikheid.

GEVORM OOR TYD

Christelike karakter word selde in dramatiese oomblikke gebou. Meer dikwels word dit gevorm deur klein, herhaalde keuses oor 'n lang tydperk heen. Paulus skryf: *"As ons deur die Gees lewe, laat ons ook deur die Gees wandel"* (Galasiërs 5:25). W.S.J.D. is nie 'n formule vir klinkklare antwoorde nie, maar 'n houding van opmerkzaamheid. 'n Bereidwilligheid om "in pas" met Jesus in ons alledaagse lewe te bly. Met verloop van tyd doen die vraag meer as om besluite te lei, dit vorm ons harte.

'N VRAAG DIE MOEITE WERD OM UIT TE LEEF

In 'n era van geraas, verontwaardiging, politieke korrektheid en morele verwarring, bly ons Christen-roeping onveranderd: *"Wie sê dat hy in Hom bly, moet self ook so lewe soos Jesus gelewe het"* (1 Johannes 2:6 AFR20).

W.S.J.D. is dus nie verouderd nie. Dit is veeleisend. Dit weier dat geloof abstrak en bloot intellek-

tueel bly. Dit eis dat ons oortuiging oorloop in gedrag. My geloof kry hande en voete!

Miskien is die beste reaksie nie om bloot die vraag te vra nie, maar om dit te lééf - stil, konsekwent en moedig. En miskien is die belangrikste oomblik nie wanneer ons die vraag hardop vra nie, maar wanneer ons lank genoeg stilbly om die antwoord te hoor, en dan kies om daardie daardie daardie op te tree.

© EC Venter

Perseverance vs Surrender

"I tell you, though he will not get up and give him anything because he is his friend, yet because of his impudence he will rise and give him whatever he needs" (Luke 11:5:8).

Perseverance is a strange tension in the life of faith.

We're called to TRUST God's will. Yet we're also called to keep going, to keep praying, to keep knocking on the door even when nothing seems to be changing. This is an active trust.

Jesus Himself tells this story - a man pounding on his friend's door at midnight, refusing to walk away empty-handed.

There's something bold about that kind of persistence. Something almost unreasonable... as if we were trying to convince God or change His mind.

But Jesus praises it.

How do we navigate this tension between persistence and surrender? It's about our hearts.

Perseverance is rooted in the things we can control. It's when God gives us a vision, and we don't back down even when we encounter obstacles. It's clinging to the truth about God's character even when life doesn't make sense. It's refusing to abandon the process just because we don't see progress.

This is different from willpower, where we cling to specific outcomes, strive from a place of FEAR, and try to bend the universe towards our will because we think we know what's best.

Striving comes from FEAR - If I don't make this happen, everything will fall apart. **Perseverance** comes from TRUST - I'm doing what I can, and I believe God is doing what I can't. What does Jesus's parable have to say to you today? Where might you be called to rest your will? Where are you being called to press forward?

www.authenticmanhood.com

Peace

Last year, 43% of Americans reported feeling more anxious than the previous year. Almost 20% of Americans were diagnosed with clinical anxiety disorder. Nearly half of Americans are on some form of medication for mental health, mostly for anxiety and depression. And of course, all these numbers ratchet up the younger you are for 20-somethings and in particular for Gen Z.

But God’s desire for us is not anxiety, but peace. Look with me at Colossians chapter 3 verse 15: “Let the peace of Christ rule in your hearts, since as members of one body you were called to peace.”

The opening line is “let ...” It is a command, but it is passive. It’s a

command less to do something and more to let something be done to you.

“Let the peace of Christ ...”

Not just any peace, but the peace of Christ. Paul is not just saying, “Hey, everybody, just relax.” He’s not referring to a generic peace that is available to all people in those fleeting moments where the stars align with the right mood and the right circumstance and the right setting, but to a very specific peace: the peace of Christ. It’s a peace that we see in the Person of Jesus in story after story. When the storm is raging and He’s asleep on the boat. When He’s being crucified and obscenities are being thrown into His Face, He’s saying, “Father, forgive them. They know not what

they are doing.” And it’s the peace of mind that we receive through the salvation of Christ when we know in the depth of our being that we are saved, our sins are forgiven, and there is no more shame. We are safe and secure in His love.

“Let the peace of Christ rule ...”

We are to let this peace of Christ rule. Paul uses a unique word here that isn’t the traditional word for rule. In Greek, it’s *bravruo*, a word used when a judge in an ancient court would issue a ruling. It was also used in the Olympic Games when an umpire would rule and say in-bounds or out-of-bounds, winner or loser, foul or no foul.

To let the peace of God rule means to let it decide or direct your heart in the word used by Paul. God’s peace should become the guiding principle for our decision-making. If we do not have peace about something, we should step away from it.

“Since, as members of one body, you were called to peace.”

There’s a shift here that’s lost in the English translation from singular to plural. That phrase, “your hearts,” is singular. But in “you were called to peace,” that’s a plural “you.” Paul is writing to a community. And in context, he’s writing about how we become a community of love, how we get along, how we live in harmony and not in tension with each other. And that begins, in Paul’s mind, with each of us letting the peace of Christ drive out all fear and letting it rule.

But the thing is, when you read the New Testament, it becomes very clear that whatever Jesus and Paul and the others mean by peace is not what I think of by peace. Jesus was beaten, stripped naked, and killed. Paul was arrested time and again and thrown in prison, stoned, left for dead, beaten up, tortured and shipwrecked, and in the end, they cut off his head. Not a very peaceful life, but par for the course for all of the early Christian leaders.

We think of peace as the absence of conflict. An end to all evil and injustice. And one day, this kind of world will come to pass at Jesus’s final return to rule as the King of kings and Lord of lords. And the government will be on His shoulders. And He will be called

the Prince of Peace. But the peace that Jesus is offering us now is what the biblical writers call a sign and a foretaste of the future world right in the middle of the chaos of the present one. That outer state is mostly yet to come. But the internal state of peace is available now through Jesus. We can experience this supernatural peace despite the chaos around us.

Now, how do we do this? Let me just offer you two very simple observations from Paul’s command to the Colossians.

One, peace comes when we just spend time with the God of peace. When I lived in Oregon, I had a spiritual director. I don’t really remember anything that we talked about (other than one conversation that was life-changing). What I most remember is that I would almost always go into those conversations feeling anxious. And as I would just sit and visit with him prayerfully, I would literally feel my central nervous system calm. He was so calm. He was not in a hurry. He was pervaded by peacefulness. And by the end, I would walk out of that chapel feeling profoundly at peace, just by being and breathing the air around him.

That’s just, I think, a sliver of what it’s like to breathe the air, so to speak, around God. Prayer is the non-negotiable pathway to peace. It is the first and most important step that we can and must take to carve out time every single day, just to sit quietly before the God of peace.

Secondly, peace comes when we surrender to the God of peace. The command is to “let the peace of Christ rule.” Another way to say that is to surrender, yield to the direction of the peace of Christ. So much of our anxiety is because we are grasping for control rather than learning to surrender.

I have come to believe that living from the peace of Christ is one of the most important tasks of my apprenticeship with Jesus. I fail at this every single day. It may take 50 more years, but I know this is the path.

Today, as Jesus said, you will face trouble. I really pray it’s minor and not major. But you will certainly face troubles. In those moments, remember Jesus’ words: “Do not let your heart be troubled” and “let the peace of Christ rule in your hearts.”
- John Mark Comer

HY HET ONTROERD GERAAK

“Toe Hy die menigtes sien, het Hy hulle innig jammer gekry, want hulle was moeg en hulpeloos soos skape wat nie 'n wagter het nie” (Matteus 9:36 NV).

Het God vir hom gesê om in Londen te bly, eerder as om na China toe te gaan? Toe Thomas Barnardo na Londen gekom het om opleiding in sendingwerk te kry, het 'n tienjarige kind hom 'n dak gewys waar elf hawelose seuns elke nag geslaap het. Barnardo het 'ontroerd geraak' en probeer om vir hulle tydelike blyplek te kry. Ander middernagtelike reise het nog hawelose kinders te voorskyn gebring. China moes wag; God het Londen vir hom gegee.

Barnardo het ongeveer drieduisend eksemplare van die Skrif in kroë en markplekke verkoop om geld vir sy werk onder die kinders in te samel. Hy is dikwels vervolg omdat hy hulle verdedig het en het selfs fisiese beserings opgedoen.

Toe 'n cholera-epidemie Londen in 1866 tref, het hy onvermoeid gewerk, net om duisende te sien sterf. Sommige sou moedeloos tou opgegooi het, maar nie Barnardo nie. Hy het uiteindelik 'n Home for Destitute Boys en later 'n Village for Girls geopen.

Gedurende die volgende paar dekades het hy verskeie huise en dorpies gebou wat meer as sestigduisend weerlose en hawelose kinders versorg het. Gelukkig het hy lank genoeg gelewe om te sien hoe sewentien van die jongmense wat hy gered het, die bediening betree en die Evangelie na vreemde lande geneem het.

Jy vra: 'Hoe kan ek seker wees dat God my vir 'n spesifieke behoefte roep?' Omdat jy ontroerd sal raak. “Toe Jesus na die baie mense kyk, het Hy ontroerd geraak oor hulle seerkry en weerloosheid. Hulle was soos skape sonder 'n wagter wat na hulle omsien. Daarop sê Hy... 'Die oes is groot, maar die werkers wat dit moet insamel, is so bitter min. Hierdie oes is die Here s'n. Vra Hom dan om werkers vir Sy oesland te voorsien'” (vv. 36-38 NLV).

- Bob & Debby Gass

DADDY MOMENTS

I was a “Daddy’s girl”. How well do I remember Dad wrapping his arms around me, comforting me when I had stubbed my toe or stepped into a thorn. He would take his pocket knife and carefully wrench the offending thorn from my dirty little foot. Throughout my life, he was my mentor, the one I looked up to for sound advice and he never failed me. I still feel his presence although he has long since gone to be with the Lord.

Aching with the deep loss, I read these very precious words in Psalm 16:11: *“You will show me the way of life, granting me the joy of Your Presence and the pleasures of living with You forever.”*

I was in no way abandoned or left alone. To this day I often enjoy special, joy-filled moments with my heavenly Father.

I still hear Dad’s voice quoting a favourite Scripture: *“Once I was young and now I am old. Yet I have never seen the Godly abandoned or their children begging for bread”* (Psalm 37:25).

I have joy-filled moments now with my heavenly Father, unexpected encounters as I walk out to the bin to discard vegetable peels and see an awesome sunset. This always leads to a conversation of utter delight with Him. Worship and compliments at his handiwork flow from my heart.

Or, I would see a horse’s head (or two) popping up over my back wall, which never fails to bring about a joyful conversation with my Father and the horses. I would rush back into the kitchen for two apples and after some special moments of head rubbing and talkies, my heart brimful of joy, I would carry on with the mundane, my heart glowing with awe.

May you too have daily Daddy moments of delight. It makes all the difference in the world to your day! *“Delight yourself in the Lord, and He will give you the desires of your heart”* (Psalm 37:4). I desire many more such moments!

- Helen du Plessis

Helen du Plessis

Help is Near

We weren’t created to go through life carrying heavy burdens that weigh us down. Thankfully, we don’t have to. Jesus invites us, *“Come to Me, all you who are weary and burdened, and I will give you rest. Take My yoke upon you and learn from Me, for I am gentle and humble in heart, and you will find rest for your souls. For My yoke is easy and My burden is light”* (Matthew 11:28-30 NIV).

When Jesus came to Earth, He took our burdens onto Himself. Even though we were far from God, Jesus carried the punishment for our wrongdoing and bore our suffering. And because of that, we have a Saviour Who

understands and has compassion on us. This Saviour meets us in our mess, and invites us to find rest in Him. This Saviour is God with us.

“Praise be to the Lord, to God our Saviour, Who daily bears our burdens” (Psalms 68:19 NIV). King David wrote that Psalm hundreds of years before Jesus’s arrival. But even then, God was illustrating to people that His character was constant, and He was trustworthy. God watched over Noah when the earth was flooded (Genesis 8:1), and He made a covenant with Abraham to bless, protect, and multiply his descendants (Genesis 17:4-7). He took care of the Israelites when they wandered through the wil-

derness (Deuteronomy 2:7), and He comforted David when people were trying to kill him.

God has never stopped being true to Who He is. He is our ever-present help in time of need. He is our constant Source of Strength. He is our Comforter and our Provider. The God that David praises in Psalm 68 is our God. He is the One who continually takes care of us, stooping down to meet us in our mess and carry us out of brokenness. He daily bears our burdens.

Will we still endure hard times? Yes. But we will never have to go through them alone. The Saviour of the world is near. God is with us!

We can’t carry the weight of the world - but God can. Choose to yield your burdens to Jesus today - He will give you peace and strength to overcome. When you choose to bear others’ burdens, you become more like Jesus. How can you lighten someone’s load today?

Prayer: God, You are worthy of all my praise! When I am weak, You carry me. When I am overwhelmed, You support me. My burdens are not unknown to You. Thank You for never requiring me to bear my hardships alone. Thank You for letting me bring them to You, place them into Your Hands, and enter a place of rest. In Jesus Name. Amen.
- Selected

HE IS THERE

When the storms of life are raging,
And you've lost the will to care,
When you feel you've been abandoned,
Take heart, for He is there.

He is there when you are wandering,
Through the valleys dark and deep,
When the mountains rise before you,
That are difficult and steep.

Through your trials and tribulations,
If you call on Him in prayer,
You can feel His Presence 'round you,
And you know that He is there.
(Inspired by Ron Bliss)

Find Me in Today

“This is the very day of the Lord that brings gladness and joy, filling our hearts with glee” (Psalm 118:24 TPT).

This is the day that I have made. I long for you to find Me in it. Seek to discover the joys I have for you. Believe that I am with you, in you, and for you. All you need, not just to get through this day but to enjoy it, is found in Me. Let Me be your confidence, your identity, and your provision. Draw from the river of My Presence that refreshes you from within.

Every day I offer you the joy of fellowship with Me. I love the way you turn to Me, even in your busyness, and offer Me your thoughts, your song, or a glance. One movement of your heart toward Me means more than pious words, laboriously spoken out of duty. I want you to enjoy our communion and to trust that regardless of what the day holds, I am walking through it with you. Do you feel the movement of My heart drawing you closer today? Take a deep breath, grasp My hand, and trust Me for today. That’s all I ask - for you to take one day at a time and find the beauty of My Presence within it.

- I Hear His Whisper, Brian Simmons and Gretchen Rodriguez

WHAT LIFE ARE YOU WAITING FOR?

Many years ago I shared a conference stage with Joni Eareckson Tada. She did a Q&A session following one of her talks, and someone in the audience asked her how she kept going - how she kept leading and serving and creating - despite her obvious physical challenges [she was paralysed from her neck down after a diving accident, yet she continued to paint, write, and be a motivational speaker].

I'll remember her answer for a long, long time. She said, "This is the only time in history when I get to fight for God. This is the only part of my eternal story when I am actually in the battle. Once I die, I'll be in celebration mode in a glorified body in a whole different set of circumstances. But this is my limited window of opportunity, and I'm going to fight the good fight for all I'm worth."

Joni got it right at the conference that day, and I came away from the event more resolute than ever that if I'm waiting for some other life to be courageous, then I'm kidding myself. Through her response, Joni proved that she gets what **daring decision-making** is all about. She knows how to **live life so tuned into the Holy Spirit that His Voice merges with her inner voice; His view of the world becomes her view as well**. She has learned how to drown out

fear's whispers in favour of adopting God's take on any given situation. **She not only knows the right thing to do; she actually does it.**

A friend of mine who is a high-impact leader called the other day. He is facing a serious challenge but knows exactly what God is asking him to do to solve it. My question seemed patronising, but that wasn't my intention. "So why don't you do what God is obviously asking you to do?" He thought for a second and then responded with this: "I just don't want to lay it on the line one more time." I understood what he was saying. It happens to us all.

Leaders fight fear regularly. From time to time it gets the best of them, and leaders who were once willing to do God's bidding no matter how risky, become overly circumspect and start playing things safe. Don't let it happen to you: **this is your one and only life!**

In my opinion, risk in ministry is riskier than risk in any other field, including the business world. Most of the time, corporate leaders are just betting money. And despite appearances, the stakes are actually quite low where only money is involved. Obviously, losing a few thousand or a few million isn't all that fun, but at the end of the day, it's still just money.

Church work introduces vastly more valuable currency, because in church work you're dealing with God's reputation and the eternal souls of real people. These sky-high stakes - as well as the steeper consequences for getting the whole deal wrong - add up to a very visceral experience when church leaders set about the task of assessing risk. After all, what leader in his or her right mind wants to be the one to screw up a "God-thing"? It's a fear I understand all too well.

Around Willow's twenty-fifth-anniversary mark, our senior leaders made plans to pursue three very ambitious goals. We would launch three regional campuses, undertake a hundred-million-dollar building expansion, and fund international ministry projects totaling an additional five million dollars. And we'd do all three things at once.

I stayed in contemplation mode longer than usual because in my view there was a high probability we could fail in all three areas. If we failed in the launch of our regional campuses, that failure could reflect poorly on a reputation it had taken a quarter century to establish. The other two initiatives elicited equally fearful feelings. To our knowledge, no local church had ever done a building campaign on the

scale we were planning. And everyone knows that "international ministry projects" are to be avoided like the plague.

It could all go terribly wrong. We might wind up zero-for-three and squander millions of Kingdom dollars in the process. Not exactly the level of hope and optimism you'd expect from a leader, right? I knew what I ought to do, but I also knew there would be push-backs and complications, frustrations and surprises. Did I really want to lay it all on the line.... again?

In moments like those, I had to jolt myself into a heightened state of awareness by asking, "Has God spoken clearly to me on this faith step? Has He spoken to the team members around me affirmatively? Then step up, Hybels! What life are you waiting for?"

This is the only leadership life I get, my one and only shot at following God the way I feel Him prompting me to do so. This isn't some pre-game warm-up. It's THE game, and the clock is ticking!

What life are YOU waiting for?

It's one of my favourite mantras. And it's hereby on loan to you.

- *Leadership Axioms, Bill Hybels, Zondervan, 2008.*

9 things I learnt as a Missionary in Kenya

Andy Harker, one-time employee at The Good Book Company, has just returned to the UK with his family after six years serving as a mission partner in Kenya. Here he reflects on what he has learned personally about discipleship and spirituality from Kenyan believers.

- **Food is not fuel.** It is the place of fellowship. It doesn't matter whether or not you have just eaten; you've arrived at my house, so here is some hot food. Every meal together has the cultural value of Christmas dinner in the UK.
- **Efficiency is not idolised.** If you run over by five minutes or even an hour it's OK. If a transaction takes just a few minutes that's OK as well. Efficiency is not added into the list of the fruit of the Spirit ahead of love, patience, and kindness.
- **Devotion is not rushed.** It is common to meet Christians who wake at 4:30 a.m. for personal devotions. Prayer meetings and church gatherings can't be shorter than two hours. Sermons are rarely shorter than 45 minutes.

There is time to express and to let things sink in.

- **People are not lazy.** Many a Nairobi has two phones, two jobs, evening classes and various financial and time responsibilities to the nuclear and wider family. Add to that, for Christians, church service and evangelism. "Leisure" and "holiday" are not words in many Kenyan dictionaries.
- **Children respect their parents.** Despite various social problems in Kenyan society there is a general atmosphere of respect from children to parents that has a lot of good in it and has been largely lost in the UK.
- **Grieving is not deflected or minimised.** East Africans grieve well. They know what to say when someone has passed; they know how to feel and sympathise sincerely. There is a right weightiness and time given to the grieving process.
- **Bold vision is not suppressed.** Kenyans have not lost the courage to dream big dreams and pursue them, to "expect great things from God". A church plant that might have taken four years

of planning in the UK might take four months or four weeks in Kenya. Blue-sky thinking is allowed. Optimism is celebrated.

- **Evangelism is not feared.** There is a boldness in going onto the streets, going door to door and talking to people about Jesus.
- **The Word of God is not dis-**

missed. It might sometimes be wrongly handled but there is a generally high respect for the Bible both among Christians and non-Christians.

<https://www.thegoodbook.com/blog/interestingthoughts/2018/03/07/9-things-i-learnt-as-a-missionary-in-kenya/>

Oase van Hoop

AGS Baillie Park Gemeente

Sondagoggenddiens 9:30

JOI-Kinderdienste 9:30

E-pos: johann@safricom.co.za

Pastoor Johan Nortje 083 280 8971

OASE VAN HOOP

-KOFFIE KAFEE-

HEB. 6:19

est. 2023

